

Végső búcsú Gaszner Pétertől (1939–2017)

Kedves Péter!

Nehezen elmondható megrendültséget érzek, ahogy itt állunk gyászoló családot, barátaid, kollégáid, tisztelőid körében, hogy elbúcsúzzunk tőled. A végső elköszönés, az emlékezés, a tiszteletadás alkalmából megkíséreljük összegezni, hogy mit jelentettél és jelentesz nekünk, távozásoddal kit vesztettünk el, mit őrzünk, és mit viszünk tovább tanításaidból, miért szerettünk és tiszteltünk és miért fogunk rád mindig emlékezni.

1939. augusztus 4-én születél Békéscsabán. Részben itt és Diósgyőrben, majd az Újdiósgyőri Gimnáziumban végeztél iskoláidat, ezt követően a Debreceni Orvostudományi Egyetemen szereztél meg orvosi diplomádat.

Rövid miskolci kitérő után a Pécsi Orvostudományi Egyetem Ideg- és Elmeklinikáján *Környey* professzor irányításával lettél ideg-, majd elmeorvos szakorvos. Több mint 40 évvel ezelőtt, 1976-ban szakorvos jelöltként ismertelek meg, amikor pár hétre tanulni mentem hozzád a pécsi klinikára. Ekkor már a pszichiátriában komoly rangot jelentett a fiatal kandidátus, *Gaszner Péter neve*.

1980-ban neveztek ki osztályvezető főorvosnak az Országos Ideg- és Elmegyógyintézetben (Lipót), ahol az Intézet legnagyobb és legforgalmasabb osztályát vezetted 26 évig. Nagyon jó csapatot verbuváltál össze, tanítványaid ma az ország különböző részein gyógyítják a magyar pszichiátriai betegeket.

Több külföldi tanulmányúton voltál, ezek közül az egyéves manchesteri, a gdanski, az umeai, a Buenos Aires-i és a nashville-i (Vanderbilt Egyetem) kutatómunkát tartottad a legfontosabbaknak.

Nagyon büszke voltál a Széchenyi professzori ösztöndíjadra, arra, hogy a Svéd Pszichiátriai Társaság tiszteletbeli tagjává választott, hogy a

Buenos Aires-i Egyetem először Kennedy csilgaggal tüntetett ki, majd diszdoktorává fogadott, hogy a Semmelweis Egyetem habilitált tanára, az MTA doktora lettél, hogy sokáig a Pszichiátriai Világszövetség (WPA), a Neuro-pszichofarmakológiai Világszövetség (CINP) vezető tisztségeit töltötted be, és az európai neuropszichofarmakológiai szövetség (ECNP) alelnöke és a Magyar Pszichofarmakológusok Társasága alelnöke lehettél, melynek elődjét 1980-ban te alapítottad.

Köszönhetően színes egyéniségednek, nagyszerű kapcsolatteremtő és szervező képességednek, széleskörű hazai és nemzetközi szakmai hálózatot építettél és ezért méltán nevezett *Veér András* Útitársak című könyvében a magyar pszichiátria külügyminiszterének.

A mi barátságunk folyamatosan erősödött a hazai és külföldi kongresszusokon való találkozások alkalmával és egy Szlovákiába tartó út során határoztuk el, hogy a pszichofarmakológia elméleti és gyakorlati eredményeinek, újdonságainak folyamatos ismertetése és megvitatása céljából létrehozunk egy hazai szakmai fórumot és egy tudományos szaklapot.

Így jött létre vezetéseddel a 15 évig tartó, évente Tihanyban megrendezett nagysikerű neuropszichofarmakológiai kongresszusok sorozata, és így született meg a negyedévente megjelenő, immár 19. évfolyamánál tartó *Neuropsychopharmacologia Hungarica*, melynek alapító főszerkesztője lettél.

Nemzetközi tekintélyednek és szervezőképességednek köszönhetően először 1993-ban az európai neuropszichofarmakológiai szövetség (ECNP) alelnökeként rendezted meg több ezer részvevővel a szervezet éves kongresszusát, majd 2001-ben a neuropszichofarmakológiai világszövetség (CINP) regionális konferenciájának megtartása helyszínéül Budapestet választotta.

Egy héttel a sajnálatos New York-i szeptember 11-i tragédia ellenére még sikeresen le tudtunk bonyolítani a konferenciát, melynek jelentőségét emeli, hogy a pár nappal utána következő, többezres isztambuli Európai Neuropszichofarmakológiai konferenciát le kellett mondani.

Egész életedet a mentális betegségek gyógyításának, oktatásának és kutatásának szolgálatába állítottad. Elsők között nyitottad ki a zárt osztály ajtaját, és különösen hangsúlyoztad a komplex pszichoterápiás és gyógyszeres kezelések fontosságát. Sikeresen megvédett akadémiai doktori disszertációnak is ez volt a témája. Mindig nyitott voltál az újra, minden sikeredet magadnak köszönheted, a hazai és nemzetközi elismertségedet saját utat járva magad teremtetted meg.

Tanítványaid szakmai előmenetelét nagy gonddal kísérted figyelemmel, munkatársaid szerettek veled dolgozni. Meggyőződésed mellett mindig szenvedélyesen léptél fel, eredményeidet jól tudtad prezentálni. A betegek, munkatársak és a szakma érdekeiért heves temperamentummal vívott lovagias küzdelmeid jó mintával szolgáltak és szolgálnak mindnyájunknak az ügyek bátor, személyes felelősséggel történő felvállalására.

Rohanó ritmust diktáltál munkatársaidnak, alig értünk utol. Állandóan dolgoztál, talán még pihenés közben is.

Kitartásod, memóriád példátlan volt. Te voltál – aki nem viseltél karórát és mégsem késtél el sehonnan, napló nélkül memorizáltad a tenni-

valókat és sokáig ellenálltál a mobiltelefonnak és a számítógép világának is.

Kevés hozzád hasonló udvarias, figyelmes, segítőkész embert ismertem. Véletlenül sem feledkeztél meg pl. a hozzád közel állókat születésnapjukon, névnapjukon, akár más ünnepek alkalmával mindenkit megelőzve személyesen vagy telefonon köszönteni.

Pár nappal ezelőtt, augusztus 4-én lettél volna 78 éves.

78 év – mondják egy emberöltő. A te esetekben nem egy, hanem több ember életét élted, ez az, amivel vigasztalódni tudunk. Sokakat tanítottál, gyógyítottál, segítettél.

Megkerülhetetlen egyénisége voltál a magyar és a nemzetközi pszichiátriának és klinikai pszichofarmakológiának. Közben habitusodnak megfelelően élted az életet, alapítottad családjaidat.

Ahogy körbenézek, akik most itt vagyunk, nehezen találunk szavakat a búcsúzásra. Mindannyiunkban élnek tovább azok az emlékek, amiket magad után hagytál. Testvéreid, gyerekeid, unokáid, feleségeid viszik tovább a családi hagyományokat, barátaid, kollégáid, tanítványaid a szakmai örökségeket.

Kedves Péter, remélem megtaláltad a lelki békédet!

Köszönjük, hogy voltál nekünk,
Isten veled!

A beszédet írta és elmondta Faludi Gábor 2017. augusztus 8-án Gaszner Péter professzor temetésén Egerben, a Fájdalmas Anya kápolnában.